

NİHAT YAZAR

Nihat Yazar 1925'te Adana'nın Osmaniye kazasında doğdu.

Volkan gazetesi sahibi Nihat Yazar, gazetesinde Üstad hakkında '*Bediüzzaman'ı zehirlediler*' başlığı altında bir yazı yazmıştı. Bu yazıyı daha sonra Üstad kendi Tarihçe-i Hayat'ına konmasını emretmişti. Nihat Yazar, yazdığı bu yazıyı ve Üstadı ziyaret istediğini şöyle anlatmaktadır:

"Bediüzzaman Said Nursî ve onun cumhuriyet dönemindeki Müslüman Türk nesillerine örnek, izzet, vakar ve celâlet içersinde geçmiş hak mücadelesini, benim neslime ve bütün Türk milletine önce Necip Fazıl Bey Büyük Doğu'suyla, sonra Eşref Edip Bey merhum Sebilürreşad'ıyla, daha sonra da Cevat Rifat Atilhan Bey merhum makale ve kitaplarıyla duyurdular ve tanıttılar. Daha sonraları ben onu çeşitli fırsat ve vesilelerle bizzat Necip Fazıl, Cevat Rifat ve hele de Eşref Edip Bey merhumun ağzından dâsitânî bir şekilde dinledim.

"Bana gelince, ben bu mücahidler ordusuna yaşımın küçüklüğü sebebiyle ancak **1950'lerde** İktisat Fakültesinde öğrenciyken yayınlamaya başlayacağım Volkan dergisiyle bir çömez olarak katılabildim. Dergideki '**Bediüzzaman'ı zehirlediler**' yazısı, onun şahsında Müslüman Türk milletine, Ramazan'da ve iftar sofrasında revâ görülen işkence ve bir zehirlenme haberi üzerine kaleme alınmıştır.

"Adı geçen yazımın neşrinden, hatırımda kaldığına göre, on gün kadar sonraydı. Sinan Omur merhumu Vilâyet karşısındaki matbaasında dergimin tashih ve tertibiyle meşguldüm. Matbaada çalışanlardan bir tanesi, '*Ağabey, biri geldi seni görmek istiyor*' dedi. '*Nerede?*' dedim. '*Sinan Omur Beyin odasında.*' dedi.

"Kalktım ve gittim. Odaya girdiğim zaman temiz giyinmiş nur yüzlü, ben yaşta bir gencin oturduğunu gördüm. Tanıştık. Edebiyat Fakültesinin, yanılmıyorsam coğrafya kısmında okuyordu ve adı da Hüsâmettin idi galiba. Bana kendisini Bediüzzaman Hazretleri tarafından gönderildiğini, Üstad'ın beni gıyâben çok sevdiğini ve duâlar ettiğini ve beni ölen yeğeninin yerine kabul ettiğini söyledi.

"Nasıl övünmem ve sevinmem ki?"

"Çok sevinmiştim. Sevindim ve hâlâ da seviniyorum ve de sevineceğim. *Nasıl övünmem ve nasıl sevinmem ki?* Yaşı seksenlere ermiş ve Kur'ân'a ömür vermiş, Bedr'in arslanları misâli Allah kullarından biri beni tebrik ediyor, bana duâlar, selâmlar yolluyordu. Ben ki, kendini bilip mes'uliyetini icra ettiğim günden beri, '*Yüklendim yükümü, göçüm Allah'adır*' iman ve şuûru içersinde nefes alıp veriyorum. Hüsâmettin Bey matbaadan ayrılmadan önce, '*Bediüzzaman Hazretleri şimdi İstanbul'da, Fatih'te bir otelde kalıyorlar. Tedavi için geldiler. İsterseniz sizi*

yanına götürüyüm.' dedi.

"Sinan Omur Bey, benim 'Peki' dememe fırsat vermeden söze karışarak, 'Senin şimdi oraya gitmen doğru olmaz. Her taraf dilenci ve ayakkabı boyacısı kılığında bir sürü hafiyeye doludur. Hem Efendi Hazretleri için, hem de senin için iyi olmaz. Derhal mecmuanı kapatırlar. Bu işi başka bir zamana bırakın.' dedi.

"Çok sürmedi ve hâdiseden iki hafta sonra beni tevkif edip Sultanahmet Hapishanesine attılar.

"Hapishaneden çıktık ve Mısır'a gittik. 'Başka zamana bırakın' demişti Sinan Bey. Bıraktık ve mahşere kaldık. Allah'ım cümlesine rahmet ve mağfiret eylesin, âmin."

(Nihat Yazar'dan bu bilgileri alıp gönderen Ali Sarıkaya kardeşime teşekkür ediyorum.)

(*Son Şahitler adlı eserin, dördüncü cildinden derlenmiştir...*)

Bediüzzaman'ı Zehirlediler

Bundan yedi sene önce, kanunların çiğnendiği, beşer haklarının çarmıha gerildiği, hürriyetlerin hiçe sayıldığı, şahsî arzu ve ihtirasatın kanunlardan üstün tutulduğu bir devr-i rezilânede, Afyon vilâyetinin Emirdağ kazasına seksenlik bir ihtiyar, bir din âlimi sürülüyor. Nüfus kütüğüne kaydedirilip burada ikamete mecbur ediliyor. Tek gayesi, Kur'ân-ı Kerîmin ahkâmını tebliğ, insanları doğruya, iyiye ve namusluluğa sevk etmek olan bir fikir adamı, nefyediliyor. Her cephesinde kan döktüğü kendi öz yurdunda, engizisyon mahkemelerinin dahi insanoğluna reva görmeyeceği zulme, işkencelere tâbi tutuluyor. Sakalina, bıyığına, kılık kıyafetine karışılıyor, jandarma dipçikleri altında ölüme mahkûm ediliyor.

Sürgün olarak gönderildiği yerde dahi rahat bırakılmıyor. Ecdadından misafirperverliği, ihtiyarların, garip ve kimsesizlerin yardımına koşmayı miras alan her Türk gibi, bu kaza halkı da, ilmî eserleriyle, ef'al ve hareketleriyle müsellemler olan bu zâtın yardımına koşmayı vicdanî bir vazife telâkki ediyor.

İslâmın ve ilmin izzet ve vakarını şerefle muhafaza etmesini bilen ve asla dünya zevkleri için minnet kabul etmeyen bu şahsın, siyasî hiçbir parti ve teşekkülle de kat'iyen alâkası yoktur.

Türkiye'de iman ve karakter sahibi her fikir adamına yapıldığı gibi, bu kimsenin muhtelif defalar evi aranmış, mahkemelere verilmiş, bütün eserleri, mektupları en ufak teferruatına varıncaya kadar müsadere edilerek suçsuz yere hapishanelerde süründürülmüştür.

Evet, suçsuz yere diyoruz. Çünkü, vali ve kaymakamından tutunuz da, karakoldaki jandarmasına varıncaya kadar, Üstada eza ve cefa etmek, hapishanelerde

süründürmek bir vesile-i iftihar; şefin gözüne girebilmek, terfi-i makam edebilmek gibi süflî hırslarla yanıp kavrulanlar için ise, bulunmaz bir fırsat olmuştur.

Bu zulüm, bu işkencenin sebeplerini, o devrin dine karşı olan temayülünde, vicdan hürriyetine ve İslâmiyete yaptığı baskıda aramak lâzımdır. Bu halin, o devirde hiç de acayip olan bir tarafı yoktur. Zira o devirde, memlekette dinsiz, materyalist, behimî hislerinin zebûnu köle ruhlu bir nesil yetiştirilmek istenirken, bu zâtın kendi hayatını istihkar derecesinde ortaya atılıp hürriyetle, ahlâkla, imanla meşbû, hayvanî hislerin esiri olmayan bir gençlik istemesi ve bu uğurda çalışması elbette hoş görülmezdi. Millet haklarını çiğneyip, milyonların sırtından ahtapotlar gibi geçinmeyi şiar edinenler için korkulacak bir haldir bu. Takipler, baskılar senelerce devam etti. Onunla konuşanların, mektuplaşanların, hizmetine koşanların evleri arandı, kendileri Afyon Hapishanesinde çürütülerek çoluk çocukları sokaklarda sürünmeye mahkûm edildi.

Onun el yazması Kur'ân-ı Kerîmi ile bunun tefsiri olan Risale-i Nur parçaları birer hıyanet-i vataniye evrakı imiş gibi müsadere edilip savcılıklara devredildi.

Muhakemesine mevkufen devam edilerek yirmi ay suçsuz yere hapishanede bırakıldı.

Öyle bir an geldi ki, bu vak'aların cereyan ettiği Afyon Hapishanesi, Allah'a inanmaktan ve onun emirlerini yerine getirmekten gayrı hiçbir suçu olmayan mâsum vatandaşlarla dolup taşıdı. Onlara reva görülen zulüm, işkence, şeytanları bile dehşete düşürdü, ayyûka çıktı, vahşet halini aldı. Nasıl Kudüs-i Şerif Yahudilerin vahşetine ve peygamberlere yapılan zulümlere sahne olmuşsa, Afyon şehri de, insan haklarının çiğnenip vatandaş haklarının çarmıha gerildiği ikinci bir şehir oldu.

14 Mayıs seçimleriyle çeyrek asrın diktatoryası zîr ü zeber edilip çatır çatır yıkılırken, millet, kendi mukadderatına hâkim olmaktan duyduğu hudutsuz bir sevinç içerisinde bayram ediyor.

.....

14 Mayıs'tan sonra her şeyin değişeceğini beklerken yine görüyoruz ki, vali ve kaymakamlar eski alışkanlıklarına devamdalar.

Taharrî memurları yine konuşan iki-üç vatandaşın peşinde ve yine Bediüzzaman'ın evi tarassut altında. Öyle ki, bir jandarma çavuşu bile, elinde arama emri olmadan, Türkiye Cumhuriyeti kanunlarıyla müeyyed bulunan mesken masuniyetine tecavüz ediyor. Ve bu cüretkâr, bir türlü ceza görmüyor. Yine Üstad'ın kılık kıyafetiyle uğraşılıyor, devr-i sabıkta olduğu gibi, ziyaretine gelenler yine kaydedilip karakollara çağrılıyor.

.....

Kendisini milletine hasreden seksen yaşındaki ihtiyar bir din âlimi öldürölmek isteniyor, hem de Ramazan Bayramı akşamı, iftar yemeğine zehir konulmak suretiyle.

Bu ne feci, bu ne tahammöl edilmez bir haldir! Tecrit edilmiş, daimî bir tarassut altında, kapısında bekçi. O iğeride ölümlle başbaşa bırakılıyor.

Heyhat! Geliniz, ey ehl-i İslâm, hep beraber ağlaşalım. Hayır, hayır! Gözyaşlarıyla, feryatla tedavisi mümkün değil bu derdin... **Allah için uğraşalım.**

(Nihat YAZAR)